

Daf Hayomi Michnayot

Dans un An, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

ט"ו אדר

משניות מבוארות מסכת בבא בתרא פרק ד

לשנים. וכללם מלאות ביתו דיריון אם ירצה. כיון שאינו פתחו לחצר השתפיו. פתח כנגד פתח חבירו. וחלון כנגד חלון חבירו. דאמר קרא (במדבר כד. א) "ונרא את ישראל שכן לשבטי". מה ראה. ראה שלא היו מקניני פתחיהו. היה הפתח קטן לא יעשנו גדול. דאומר לו הפתח קטן אני יכול להתרה ממך. בגדול אני יכול להזהר. היה לו פתח אחד לא יעשנו שנים. אפילו מדתן שנה. דבשנים צריך להזהר יותר. דאפילו אם האחד גדול השני יהיה פתחו. אבל פתח חבירו. וחלון כנגד חלון חבירו. שהאל צריך להשמר מבני רשות הרבים. וצריך לכתוב חלון פתח כנגד שתיכותו בני רשות הרבים. וממילא צריך להשמר מהם. וכן היה לו פתח קטן עושה אותו גדול. אחד לו פתח אותו שנים. מאותו השעם צריך להשמר מבני רשות הרבים. (ח) אין ילכו וצריך לתת רשות הרבים. ולכן יעשו חלל תחת רשות הרבים. וכן לא יעשו חלל. שיהיו ומעוהו. ואפילו קבל עליו לשלם הנזקים שיבואו מחמת החלל. אין בני אדם רוצים להרשות הרבים פתח כנגד פתח אלו. ובכך שיעשנו חזק אלו. וישנה עגלה מהלכת וטיונה אבנים. ולא חשבו שפאו יתקבל הכסוי. דאלו בטר השתא. ויבנו סביר. דחשבו שפאו יתקבל הכסוי ויבנו. ואינו צריך להשמר מבני רשות הרבים. שפאו יפסלו בזה בני רשות הרבים. אלא אם רצה מוס לתוך כל כשיעור רחב החזין ובונה כחל רחוק מרשות הרבים. ומציא. החזין ולא חשבו שפאו יתקבל רבים ויבנו. ויבנו. כיון שבתוך שלו הוא עושה לו רובא. ויבנו לחזיק עצמו. או יעשו גדר שלא יזיק. אבל למעלה ממנו ויבנו מתר להוציא (ויבנו). ואם לקח חצר ובה זיוו ונזקקות הובלכות לרשות הרבים. הרי הם חזקתה. ואמרין שכנס המוכר לתוך שלו. וטעוניהו למוכר.

פרק ד א המוכר את הבית סתם. לא מוכר את היציע. חדר שהוא בנין צבירי בתלים. ואף על פי שהיא פתוחה לתוכו לבית. אם היא רחב ד' אמות אוי מכו. דחשוב בפני עצמו. ולא מוכר לו את חדרו שלפניו ממנו פנים מן הבית. אף על פי שהוא פתוח לבית ודירסוהו עליו. ומפרש בגמרא דאף על פי שפסנו לו מצרי היתו. וכתב לו בית פלניו מניין. והבית של פלניו דאף אחר החדר שלפניו. ולא מוכר לו גם החדר. אלא כדי שיבא נקר לבני העיר לך פסו לו בית פלניו. ולא מוכר לו את הגדר. בזמן שיש לו מעקה גבוה עשרה סתחים. דאז חשוב בפני עצמו ואינו כולל לבני בית. רבי יהודה אומר. יש לו צורת פתח מבית לגג. אף על פי שאינו גבוה מעקה סתחים. אוי מכו. דכהן הוי הגג חשבו. (ג) המוכר את הבית לא מוכר את חדרו. ולא את הדות. שהוא בנין על גבי קרקע. אף על פי שכתב לו שמוכר לו עמקא ורומא. לא קנה את בור ודו. שתשמשו חלקו מן הבית. שאין עמקא אלא לשאב מים. וצריך המוכר לקח לו דרך מן הולקתו. כדי שיכל לקנח בתוך החצר או הבית כדי להשתמש בבור ודו. דהמוכר בעין יפה מוכר כדי להרבות שכר המעקה. ולא השאיר לעצמו דרך בחצר. ודבי רבי עקיבא.

הרי זו חזקה. אם שתק ג' שנים ולא מנחה. ורמב"ם פרש דלא לתר הוי חזקה בשטר דבשטר קפיד יותר אנשית מחצה.

(ו) המוכר צורך קטן שנותניו אותו בסוף צורך הגדול של על הגג. ודרך צורך הקטן המים יורדין לחצר. ולא החזיק בה. שהיא הצורך מנשך לחצר וצורך חבירו. אין לו חזקה. ויש למקומו חזקה. דהניו שיכול בעל הבית להעבירו ממקום למקום אלא לא יכול לטעון לטעון לגמרי. שבעל המרוב אינו מפיסד כלום בזה. ואינו יכול לטעון לגמרי פון שהחזיק שאי אפשר לבית בלא מרוב. המוחזקה. צורך הארץ שהולך לארץ נהגיש על חזקה. דהני מלוא דקביעותא. שלם המוציא שלם קטן שפעמיו לעלות בו לשוכב או ללגו ארץ קבוע. אין לו חזקה פתח חבירו. דאוי מקפיד. ומפרש בגמרא איהו קטן כל שאין לו ד' שלבות. ולצויה דהניו שיש בו ד' שלבות. אין לו חזקה אם ארבע שנותן לו רשות חלון המוציא. אין לו חזקה. ואם רוצה בעל החצר לקנות כגגו. אינו יכול לעכב עליו. דאומר לו לא נפיקתיה אלא לפי שאין לי בו חזק. אבל לתתה לפרועה לפתח חלון. אם רוצה יכול בעל החצר לעכב. אפילו קשעושה החלון למעלה מארבע אמות. שיכול למרו לו שמא תשיב ספקל סנדל לחלון ותיבוי בו. (ולצויה התאן איוו יש לה חזקה. ומפרש התאן איוו היא חלון המוציא. כל שאין ראשו של אדם יכול לקנח לתוכה. ומפרש רשב"ם דאם עשאו לאורה. אפילו בכל שהוא דאין לו אור מצד זה אלא דרך חלון זה. והרי זה חזקה. ומתניתין מין בחלון העשוי לשמור

גתו ופרדסים דרך החלון. ועוד מפרש הר"ב. דאם הוא חלון העשוי למטה מדר צמיתו יש לו חזקה. ובי יהודה אומר. אם יש לה חלון מלבו. שבנה בחצר קנין משוקף. אף על פי שאין ראשו של אדם יכול לקנח לתוכה. הרי זה חזקה. דהוי דרך קביעותו. חזיו. לוח או אבן היוצא מקתלו מעל חצר חבירו ונעשו למשמיש. עד טפח דהניו מספח ויהי מספח. יש לו חזקה. ואין לו חזקה. יכול לבנות תל לחצר. ואם בעל התל רוצה להוציא זיו טפח. שהרי מניחו בראיה בעת שחולקה ומשמש בו. אם הבית חלון פתוח מספח אין לו חזקה. ואין יכול למחות שכבא בעל הבית להוציא זיו. דאיוו דבר של קביעות. ואם הוא פתוח שלר ברשות יכול בעל החצר לבנות חזקה ויסקרו אפילו כשהוא פתוח מספח. (ז) לא יפתח אדם חלונותיו לחצר השתפיו. דהניו לחצר שיש לו שתפתח בה. וכן שפן לחצר חבירו. משום חזק ראה. דמעשיו יוכל לראות גם בחדרו ויבן חזק ראה. לקח את ביתו חצרו אחרת הסמוכה לחצר זו שיש לה בה שתפתח. לא יפתחו לחצר השתפיו. מפני שמרבה עליהם דריסת הגלגל מדיירי אותו ביתו. וכן בנה עליה על גבי ביתו. לא יפתחו לחצר השתפיו. על ידי שיעמיד סלע מן העליון לחצר השתפיו מפני שמרבה חזיוו. אלא אם רצה בונה את החדר לפניו מביתו. בחצר שהוא חלק שלו ופתחו לתוך ביתו. או ובונה עליה על גבי ביתו. ופתחה לתוך ביתו. דהניו כחולק ביתו

משניות מבוארות מסכת בבא בתרא פרק ד

עליו החזין שלא יפסד ונלחם מוחם קרקע. או כדי שלא יטופו ונלחם. ואת הספקלים שישבין עליהם. ויש גורסין ספקלים שנותנין בהם מים להתרחץ. ואת הוילאות וילון שנגד הפתח. ויש מפרשים מגבות. והטעם בלתי הוי דלא קביעי. אבל בזמן שאמר לו הוא וכל מה שבתוכו. הרי כלן מכורין. בין כך ובין כך אפילו אמר לו וכל מה שבתוכו לא מוכר לא את המגרות של מים ברכות שאורגים שם שם לתשמיש המרחץ. ולא את האוצרות של עצים. שהכין עצים לתלם בהם המרחץ. וכל אלו ממונו הם שיוכל להטות גם לצרך ביתו. (ז) המוכר את העיר. מוכר בתים. וכל שפן צורות. דהניו עיר העיר. דעיר שפן מעמי ארץ העיר. וכן מוכר בורות. שחיון. ומעוהו. מרחצאות. ושוככות. בית הבדיו. ובית השלחין. דהניו גנות שפן חסין ושעוריו. ובזמן שאמר לו וכל מה שבתוכו. אפילו הוי בה בהמה ועבדים שהם גידי. הרי כלן מכורין. ולא שפן חסין וכסף וזהב. רבן שמעון פן שאמר אומר. המוכר את העיר אפילו שלא פרש לו שמוכר מה שבתוכו מוכר את הסנטר. העבד המיוחד לשכר העיר. ובכרש"ם פרש. עבד הממנה לגידי דאחייא תחומי השדות של מי זה ושל מי זה. (ח) המוכר את השדה. מוכר את האבנים שהם לצרכה. השדות לעשות מהם גדר פון שהם מיוחדים לאותו תשמיש. ואין מדיחו אותן מהאי שדה לעולם. הני פתחך וממילא שמעין שהמוכר השדה מכר לו את הפתח. ולא הקנים התלמים שבפנים. ושקוריהם בהן הגפנים שהם לצרכה. ואת התבואה שהיא מותרת לקרקע. אף שישגעי ומה לצרכה. ואת מתצת הקנים. קניי שהם שגדלים בלחל אחד שעשון למחיצה בין שתי שדות. ודוקא שהיא פתוחה מבית רבע. אבל דהניו איהו אמת וחמש מרובעין. דאז בטלה היא להשדה. ואת השומרה. סבת שומרים של גתים שאינה עשויה כבטיט. דהניו שאינה טוחה כבטיט דאז איהו חשוכה ונקמרת עמה. ואת החורב. שאינו מרוב. שהוא ענין צעיר דקשמוקין מרביחו ויש לו שם בפני עצמו. ולא ביטל לגבי שדה. ואת בתולת השקמה. בכחיתה קדם שחתמה ענפיה. דקשמוקין וגדל הרבה קוצצין הענפים ובאים ענפים אחרים במקומה וקורין לו שדה שקמה. ולא ביטל לגבי שדה. (ט) המוכר את התבואה. שהיא לתשומת מן ולא את הקנים שבפנים. שאין לצרכה. ולא את הקנים שבפנים. שאין לצרכה. ולא את התבואה שהיא מותרת לקרקע. ואת מתצת הקנים שהיא פתוחה מבית רבע. ואת השומרה שהיא עשויה כבטיט. ואת החורב שהיא עשויה כבטיט. דכיון שמקמרת כותליה כבטיט חשוכה. ויש לה שם בפני עצמה. והרי

וחקמים אומרים. אינו צריך לקח לו דרך. דסבירי מוכר בעין רעה מוכר. ומודה רבי עקיבא. בזמן שאמר לו שמוכר לו חוץ מאלו מהבור והדוה. שאינו צריך לקח לו דרך. דמשום זה התנה חוץ מאלו. שיבא לו דרך. ודלא בלא תנאי היה אלו שלו. מתקן לבור הבור והדוה לאחד ונתיב לאחד. רבי עקיבא אומר. אינו צריך לקח לו דרך. דהמוכר בעין יפה מוכר. או מוכר לו כפר לו דרך. וחקמים אומרים. צריך לקח לו דרך. דמוכר בעין רעה מוכר. כולל דהריב במכור לו בית ויבוא בו. מוכר לו דברים המכונים בבית. אבל המטלטלין לא מוכר לו. (ג) המוכר את הבית סתם. מוכר את הדלת. שכל תשמיש הבית הקבועים כללים בו. אבל לא מוכר לו את המפתח. דהוא הקבועה בפרקע שמחבר ביטט. אבל לא מוכר את המפתח המטלטלת. מוכר את המפתח שמוכר בקרקע. מוכר את האנטובל. עגול של עץ שעליו מעמידים הרבים. כיון שהוא מחבר בקרקע. אבל לא את הקלת. המשפש שנותנים לתוכו החסין וממנו יורד הרבים. ולא את התנור. ולא את הכרים. שאינם מחברים בקרקע. אבל בזמן שאמר לו שמוכר לו הוא הבית וכל מה שבתוכו. הרי כלן מכורין. בין כך ובין כך אפילו אמר לו וכל מה שבתוכו. הרי כלן מכורין. ולא שפן חסין וכסף וזהב. רבן שמעון פן שאמר אומר. המוכר את העיר אפילו שלא פרש לו שמוכר מה שבתוכו מוכר את הסנטר. העבד המיוחד לשכר העיר. ובכרש"ם פרש. עבד הממנה לגידי דאחייא תחומי השדות של מי זה ושל מי זה. (ח) המוכר את השדה. מוכר את האבנים שהם לצרכה. השדות לעשות מהם גדר פון שהם מיוחדים לאותו תשמיש. ואין מדיחו אותן מהאי שדה לעולם. הני פתחך וממילא שמעין שהמוכר השדה מכר לו את הפתח. ולא הקנים התלמים שבפנים. ושקוריהם בהן הגפנים שהם לצרכה. ואת התבואה שהיא מותרת לקרקע. אף שישגעי ומה לצרכה. ואת מתצת הקנים שהיא פתוחה מבית רבע. ואת השומרה שהיא עשויה כבטיט. ואת החורב שהיא עשויה כבטיט. דכיון שמקמרת כותליה כבטיט חשוכה. ויש לה שם בפני עצמה. והרי

וחקמים אומרים. אינו צריך לקח לו דרך. דסבירי מוכר בעין רעה מוכר. ומודה רבי עקיבא. בזמן שאמר לו שמוכר לו חוץ מאלו מהבור והדוה. שאינו צריך לקח לו דרך. דמשום זה התנה חוץ מאלו. שיבא לו דרך. ודלא בלא תנאי היה אלו שלו. מתקן לבור הבור והדוה לאחד ונתיב לאחד. רבי עקיבא אומר. אינו צריך לקח לו דרך. דהמוכר בעין יפה מוכר. או מוכר לו כפר לו דרך. וחקמים אומרים. צריך לקח לו דרך. דמוכר בעין רעה מוכר. כולל דהריב במכור לו בית ויבוא בו. מוכר לו דברים המכונים בבית. אבל המטלטלין לא מוכר לו. (ג) המוכר את הבית סתם. מוכר את הדלת. שכל תשמיש הבית הקבועים כללים בו. אבל לא מוכר לו את המפתח. דהוא הקבועה בפרקע שמחבר ביטט. אבל לא מוכר את המפתח המטלטלת. מוכר את המפתח שמוכר בקרקע. מוכר את האנטובל. עגול של עץ שעליו מעמידים הרבים. כיון שהוא מחבר בקרקע. אבל לא את הקלת. המשפש שנותנים לתוכו החסין וממנו יורד הרבים. ולא את התנור. ולא את הכרים. שאינם מחברים בקרקע. אבל בזמן שאמר לו שמוכר לו הוא הבית וכל מה שבתוכו. הרי כלן מכורין. בין כך ובין כך אפילו אמר לו וכל מה שבתוכו. הרי כלן מכורין. ולא שפן חסין וכסף וזהב. רבן שמעון פן שאמר אומר. המוכר את העיר אפילו שלא פרש לו שמוכר מה שבתוכו מוכר את הסנטר. העבד המיוחד לשכר העיר. ובכרש"ם פרש. עבד הממנה לגידי דאחייא תחומי השדות של מי זה ושל מי זה. (ח) המוכר את השדה. מוכר את האבנים שהם לצרכה. השדות לעשות מהם גדר פון שהם מיוחדים לאותו תשמיש. ואין מדיחו אותן מהאי שדה לעולם. הני פתחך וממילא שמעין שהמוכר השדה מכר לו את הפתח. ולא הקנים התלמים שבפנים. ושקוריהם בהן הגפנים שהם לצרכה. ואת התבואה שהיא מותרת לקרקע. אף שישגעי ומה לצרכה. ואת מתצת הקנים שהיא פתוחה מבית רבע. ואת השומרה שהיא עשויה כבטיט. ואת החורב שהיא עשויה כבטיט. דכיון שמקמרת כותליה כבטיט חשוכה. ויש לה שם בפני עצמה. והרי

וחקמים אומרים. אינו צריך לקח לו דרך. דסבירי מוכר בעין רעה מוכר. ומודה רבי עקיבא. בזמן שאמר לו שמוכר לו חוץ מאלו מהבור והדוה. שאינו צריך לקח לו דרך. דמשום זה התנה חוץ מאלו. שיבא לו דרך. ודלא בלא תנאי היה אלו שלו. מתקן לבור הבור והדוה לאחד ונתיב לאחד. רבי עקיבא אומר. אינו צריך לקח לו דרך. דהמוכר בעין יפה מוכר. או מוכר לו כפר לו דרך. וחקמים אומרים. צריך לקח לו דרך. דמוכר בעין רעה מוכר. כולל דהריב במכור לו בית ויבוא בו. מוכר לו דברים המכונים בבית. אבל המטלטלין לא מוכר לו. (ג) המוכר את הבית סתם. מוכר את הדלת. שכל תשמיש הבית הקבועים כללים בו. אבל לא מוכר לו את המפתח. דהוא הקבועה בפרקע שמחבר ביטט. אבל לא מוכר את המפתח המטלטלת. מוכר את המפתח שמוכר בקרקע. מוכר את האנטובל. עגול של עץ שעליו מעמידים הרבים. כיון שהוא מחבר בקרקע. אבל לא את הקלת. המשפש שנותנים לתוכו החסין וממנו יורד הרבים. ולא את התנור. ולא את הכרים. שאינם מחברים בקרקע. אבל בזמן שאמר לו שמוכר לו הוא הבית וכל מה שבתוכו. הרי כלן מכורין. בין כך ובין כך אפילו אמר לו וכל מה שבתוכו. הרי כלן מכורין. ולא שפן חסין וכסף וזהב. רבן שמעון פן שאמר אומר. המוכר את העיר אפילו שלא פרש לו שמוכר מה שבתוכו מוכר את הסנטר. העבד המיוחד לשכר העיר. ובכרש"ם פרש. עבד הממנה לגידי דאחייא תחומי השדות של מי זה ושל מי זה. (ח) המוכר את השדה. מוכר את האבנים שהם לצרכה. השדות לעשות מהם גדר פון שהם מיוחדים לאותו תשמיש. ואין מדיחו אותן מהאי שדה לעולם. הני פתחך וממילא שמעין שהמוכר השדה מכר לו את הפתח. ולא הקנים התלמים שבפנים. ושקוריהם בהן הגפנים שהם לצרכה. ואת התבואה שהיא מותרת לקרקע. אף שישגעי ומה לצרכה. ואת מתצת הקנים שהיא פתוחה מבית רבע. ואת השומרה שהיא עשויה כבטיט. ואת החורב שהיא עשויה כבטיט. דכיון שמקמרת כותליה כבטיט חשוכה. ויש לה שם בפני עצמה. והרי

וחקמים אומרים. אינו צריך לקח לו דרך. דסבירי מוכר בעין רעה מוכר. ומודה רבי עקיבא. בזמן שאמר לו שמוכר לו חוץ מאלו מהבור והדוה. שאינו צריך לקח לו דרך. דמשום זה התנה חוץ מאלו. שיבא לו דרך. ודלא בלא תנאי היה אלו שלו. מתקן לבור הבור והדוה לאחד ונתיב לאחד. רבי עקיבא אומר. אינו צריך לקח לו דרך. דהמוכר בעין יפה מוכר. או מוכר לו כפר לו דרך. וחקמים אומרים. צריך לקח לו דרך. דמוכר בעין רעה מוכר. כולל דהריב במכור לו בית ויבוא בו. מוכר לו דברים המכונים בבית. אבל המטלטלין לא מוכר לו. (ג) המוכר את הבית סתם. מוכר את הדלת. שכל תשמיש הבית הקבועים כללים בו. אבל לא מוכר לו את המפתח. דהוא הקבועה בפרקע שמחבר ביטט. אבל לא מוכר את המפתח המטלטלת. מוכר את המפתח שמוכר בקרקע. מוכר את האנטובל. עגול של עץ שעליו מעמידים הרבים. כיון שהוא מחבר בקרקע. אבל לא את הקלת. המשפש שנותנים לתוכו החסין וממנו יורד הרבים. ולא את התנור. ולא את הכרים. שאינם מחברים בקרקע. אבל בזמן שאמר לו שמוכר לו הוא הבית וכל מה שבתוכו. הרי כלן מכורין. בין כך ובין כך אפילו אמר לו וכל מה שבתוכו. הרי כלן מכורין. ולא שפן חסין וכסף וזהב. רבן שמעון פן שאמר אומר. המוכר את העיר אפילו שלא פרש לו שמוכר מה שבתוכו מוכר את הסנטר. העבד המיוחד לשכר העיר. ובכרש"ם פרש. עבד הממנה לגידי דאחייא תחומי השדות של מי זה ושל מי זה. (ח) המוכר את השדה. מוכר את האבנים שהם לצרכה. השדות לעשות מהם גדר פון שהם מיוחדים לאותו תשמיש. ואין מדיחו אותן מהאי שדה לעולם. הני פתחך וממילא שמעין שהמוכר השדה מכר לו את הפתח. ולא הקנים התלמים שבפנים. ושקוריהם בהן הגפנים שהם לצרכה. ואת התבואה שהיא מותרת לקרקע. אף שישגעי ומה לצרכה. ואת מתצת הקנים שהיא פתוחה מבית רבע. ואת השומרה שהיא עשויה כבטיט. ואת החורב שהיא עשויה כבטיט. דכיון שמקמרת כותליה כבטיט חשוכה. ויש לה שם בפני עצמה. והרי